

Sagen sattes under Forhandling.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Det foreliggende Lovforslag er af Regeringen forelagt i Folketinget, hvor det er blevet undergivet Udvalgsbehandling og derefter vedtaget i omtrent samme Skikkelse som den, hvori det var forelagt. Lovforslagets Hovedformaal er at bevare Musikken i Hæren, om end ikke i samme Udstrækning som hidtil. Det vil være i det høje Tings Erindring, at da man i 1909 vedtog Forsvarslovene og den dertil sig sluttende Revision af Hærloven, gik det ud over Musikken i Hæren. Udgiften til Hærens Musik beløb sig indtil 1909 til ca. 415,000 Kr. om Aaret, og man mente fra alle Sider, at det var en for stor Udgift. Man foretog da en Reduktion, der straks ved Hærlovens Ikrafttræden blev iværksat, saaledes at Udgiften dalede til 385,000 Kr., og saaledes er den nu i dette Øjeblik. Men endvidere vedtoges den Bestemmelse, at Musikken i Hæren i alt væsentligt skulde høre op til 1. April 1911, saaledes at kun Livgardens Musikkorps blev bevaret tilligemed nogle faa Hornblæsere ved de forskellige Afdelinger. Den saaledes reducerede Musik vilde da efter den 1. April 1911 kun andrage et aarligt Beløb af ca. 75,000 Kr. Man vedtog imidlertid samtidig at udsætte Afgørelsen af denne Sag indtil 1. April 1911, saaledes at der blev Lejlighed for Lovgivningsmagten til at tage den under nærmere Overvejelse. Da Regeringen har den Opfattelse, at den langt overvejende Del af Befolkningen ikke ønsker Musikken i Hæren reduceret i den Grad, som Hærloven af 1909 forudsætter, og da Ministeriet vil anse det for saare uheldigt, om det skulde vise sig, at Danmark skulde være det eneste Land i Verden, der ikke havde Musik i sin Hær, har man forelagt det foreliggende Forslag, der kræver en forøget Bevilling af 150,000 Kr. aarlig ud over det, der findes i den gældende Hærlov. Udgiften til Musik i Hæren vil derved i alt komme op paa 225,000 Kr. Der tilstræbtes ved dette Forslag foruden at bevare Livgardens Musikkorps at tilvejebringe 10 Musikkorps af faste Musikere af Linien og Reserven samt værnepligtige Musikere ved Fodfolkets Linierregimenter, 6 mindre Musikkorps af faste Musikere af Linien ved Rytterregimenterne og Feltartilleriets Regimenter og selvstændige Afdelinger, 1 mindre Musikkorps af faste Musikere af Reserven ved Bornholms Væbning. Antallet af de Musikere, der ansættes, hvis Forslaget ophøjes til Lov, bliver for Fodfol-

kets Vedkommende 133, for Rytteriet 32 og for Artilleriet 23. Korpsene ville ikke blive større end paa 9 Musikere hvert. Det er selvfølgelig saa smaa Korps, som det paa nogen Maade kan forsvares at etablere, men af finansielle Grunde, af Hensyn til hele den finansielle Situation har Regeringen ikke ment at burde gaa videre end til det, der her foreslaas. Da vi nu staa saa nær ved den 1. April, anbefaler jeg dette Forslag ikke blot til villig Modtagelse, men ogsaa til meget hurtig Fremme. I Henhold til Hærloven har jeg som Forsvarsminister set mig nødsaget til i god Tid at opsigte Hærens Musikere til 1. April 1911. Vedtages Forslaget, bevares den Musik, vi nu have, indtil 1. November dette Aar, og der kan da være god Tid til at organisere de Musikkorps, der ere bestemte i det foreliggende Forslag, ligesom der bliver et længere Spillerum for dem, der ikke blive ansatte i de nye Musikkorps, til at søge andet Erhverv.

Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Rambusch: Med Ængstelse og Spænding have Hærens Musikere fulgt dette lille Lovforslags Gang gennem Rigsdagen, og jeg gaar neppe for vidt, naar jeg siger, at denne Ængstelse ogsaa har været delt af betydelig større Kredse, paa den ene Side af hele Hæren og paa den anden Side ogsaa af hele den civile Musikverden. Naar jeg nævner denne sidste, støtter jeg det til et særlig kyndigt Foredrag, som for ikke lang Tid siden blev afholdt for en stor Forsamling her i Byen, og som ogsaa har været aftrykt i Ugebladet „Fædrelandet“. Det paavises der gennem en Række historiske Kendsgerninger, hvorledes ogsaa den højere Musik og Orkestermusikken over hele Verden have høstet betydelige Fordele af Militærmusikken ikke alene ved derfra at faa Tilgang af mange af deres ypperligste Udøvere, men ogsaa ved fra Militærmusikken at have modtaget Impulser, uden hvilke den ikke vilde have naaet en saadan Udvikling, som Tilfældet har været. Jeg kan støttet derpaa sige, at det vel i al Almindelighed opfattes som et afgjort kulturelt Tilbageskridt, hvis vi gik saa vidt i Retning af Afskaffelse af Militærmusik, som man gik ved Hærloven af 1909.

Naar man nu med Tilfredshed hilser, at Forslaget er naaet saa vidt, gælder denne Tilfredshed dog ikke alle Enkeltheder i Forslaget. De Beklagelser, jeg har mødt i videre Kredse, og som jeg selv